

ДА ПРОДЪЛЖАВАМЕ ЛИ ДА ЖИВЕЕМ В ГРЯХ?

Дейвид Уилкерсън
20 Март 2000

Как може някой, който твърди, че обича Исус да продължава съзнателно да живее в грях? Като последователи на Христос ние твърдим, че сме били освободени от силата на греха. Ние свидетелстваме, че Кръста напълно ни е освободил от робството на беззаконието. Въпреки това множества вярващи днес продължават да се прилепят за похотта, навиците, злобата, огорчението.

Къде са тези християни, ще попиташ ти? Те са навсякъде около теб. Виждаш ги да се покланят в църквата всяка неделя. Те издигат ръце за да хвалят Бог, че ги е освободил. Свидетелстват на другите за това, че Христос има силата да разчупи всяко робство. Но не ще оставят любимия си грях.

За съжаление много такива християни вярват, че нищо не може да разчупи хватката на греха при тях. Те опитват всеки възможен начин да се освободят от робството си, но никаква молитва, съвети или осъдителни проповеди изглежда не помагат. Грехът им изглежда се оплита около сърцата им като змия, докато поеме пълен контрол над живота им. И те почват да носят агонизиращото бреме на вината и осъждението.

Павел пита: „Тогаво какво да кажем? Да останем ли в греха, за да се умножи благодатта? Да не бъде! Как ние, които сме умрели за греха, ще живеем още в него?“ (Римляни 6:1-2). Павел се чуди: „Приели сме такива невероятни благословения в Христос. Бяхме кръстени в Него, погребани и възкресени с Него, приехме смърт като Неговата. Та, как може да продължаваме да живеем в грях?“

Истината е, че колкото повече живеем в стария си грях, толкова по-голяма е силата му над нас. Това е рак, който се разпростира из цялото ни естество, като определя всичките ни мисли и действия. Разрушителната му сила унищожава всяка област на живота ни – от ходенето ни с Христос, през взаимоотношенията ни, до всичко, до което се докоснем.

Още повече, че греха никога не умира от само себе си. Ако не бъде изкоренен и унищожен, той сяда на самия трон на твоя живот. Първо той засяга съвестта ти, като те кара да изгубиш всякакво разбиране. Разликата между правилно и грешно става мъглива и неясна. След това започваш да слушаш гласа на греха. Бавно той започна да оправдава похотта ти, дори ти дава и духовни аргументи в нейна подкрепа. Накрая ставаш „непробиваем за проповедите“ - т.е., вече не реагираш на осъждението на Светия Дух.

Може би познаваш християни в това ужасно състояние. Те започват да се бранят винаги, когато ги конфронтираш с любимия им грях. Те твърдят: „Това, което правя не е грешно. Молил съм се за него и Светия Дух ми каза, че не греша.“ Но ти знаеш много добре, че поведението на този човек противоречи на Божието Слово.

Според Божия завет, Светия Дух ни дава сили да живеем като победители над дявола. Той ни дава всички ресурси, от които се нуждаем, за да победим властта му в живота ни. Той дори ни кара „да искаме да се покорим“ на Господните заповеди.

Но обещанията на Новия Завет на Бог за разчупване на робството и освобождаване на пленниците са предназначени само за онези, на които им е писнало от греха им. Защо му е на Светия Дух да дава силата Си на някого, който не разглежда греха си като нещо сериозно?

Ако си мислиш, че Светия Дух ще те освободи от хватката на греха без пълното ти съпричастие към това, грешаш. Да не дава Бог някой християнин да се предава на похотта си, докато чака Светия Дух да я премахне от него. Такова учение не само утешава християните в греха им, но и представя Новия Завет на Бог по погрешен начин.

Защо вярващите продължават да практикуват грях?

За да отговоря на този въпрос аз трябва само да погледна в сърцето си. Колкото повече се приближава деня, толкова повече си се представям как стоя пред съдилището на моя Господ, а любящите Му очи ме поглеждат. В този момент ще трябва да дам отчет за всяко дело и мисъл. И, като служител на Евангелието, ще трябва да отговарям и за посланията, които съм проповядвал на другите, но самия аз не съм живял. Както писа Павел: „... да не би проповядвайки на другите, аз самият да стана неодобрен“ (1 Коринтяни 9:27).

Самата мисъл за тази сцена предизвиква свят страх в сърцето ми. Всеки ден викам: „Господи, ако има някакъв грях в мен, моля Те, разправи се с него. Не искам да чуя звука на тръбата и тогава да се изправя пред теб с обвила сърцето ми похот.“

Какво ще кажеш на Исус, когато се изправиш пред Него? Какво оправдание ще Му дадеш за това, че имаш корена на огорчението, гнева, похотта, греховния навик? Ще кажеш ли: „Господи, не знаех, че ще приемеш това толкова сериозно. Мислех, че ще си търпелив към мен, че благодатта Ти към мен ще е изобилна. Винаги съм вярвал в новозаветното Ти обещание. Просто чаках Духа Ти да премахне греха от мен.“

Възлюбени, нашият Господ идва скоро и това не е времето да разглеждаме греха си лековато. Познавам много праведни вярващи, които в един момент от живота си станали невнимателни и бяха победени от похотта си. Така че не си мисли, че това не може да се случи и на теб. „Защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава.“ (Римляни 3:23). Трябва да се запиташ: „Защо продължавам да живея в грях? Защо това зло робство все още има власт над мен? Защо не съм свободен?“

Вярвам, че Светият Дух ми е разкрил някои неща по темата:

Продължаваме да грешим понеже нямаме страх от Бог

Много християни днес нямат страха от Бог посаден в сърцата им от Святия Дух. Авторът на Притчи заявява: „С милост и истина беззаконието се изкупва и чрез страха от ГОСПОДА човек се отклонява от злото.“ (Притчи 16:6). „Не бъди мъдър в очите си, бой се от ГОСПОДА и се отклонявай от зло.“ (Притчи 3:7). „Страхът от ГОСПОДА е извор на живот, за да се избягнат примките на смъртта.“ (14:27)

“Страхът от Бог”, за който се говори тук означава много повече от благоговение и уважение. Псалмистът ни казва, че не можем да приемем пълно откровение за Божия завет, докато страха Му не е дълбоко вкоренен у нас: „Довереният съвет на ГОСПОДА е за онези, които Му се боят, и заветът Му ще им се обяви.“ (Псалм 25:14). Този стих свързва разбирането за Завета със страха от Бог. Накратко, всяко откровение е свързано със святия Му страх.

Аз съм убеден, че без страха от Бог ние не можем да преживеем трайно освобождение от греха. Но в много църкви страха от Господ е станал тема-табу. Кога беше последния път, в който чу проповед за страха от Бог?

Една от причините за това е, че толерантността на обществото е нахлула в Божия дом. През последните години термина „благодат“ започна да означава покриване на греховете. Псалмистът пише: „Пред очите (им) няма страх от Бога“ (Псалм 36:1). Още повече, че корумпираните служители избягват определени пасажии за страха от Бог. Те обикновено проповядват само от следните стихове: „Защото Бог ни е дал дух не на плахост, а на сила, любов и себевладеене.“ (2 Тимотей 1:7). „В любовта няма страх, а съвършената любов изгонва страха“ (1 Йоан 4:18). „Защото не сте приели дух на робство, за да се страхувате отново“ (Римляни 8:15).

Всички тези стихове са чудесни, но те говорят за страха от хората или от Сатана, а не за страха от Бог. Същата дума, която се използва за „страх“ в тези стихове, се използва и в Евреи: „Така че ние смело можем да кажем: „Господ ми е помощник, няма да се убоя; какво ще ми стори човек?“ (Евреи 13:6)

Новият Завет съдържа онова, което аз наричам „Предварителната работа на благодатта“

Аз вярвам, че Бог трябва да извърши определени неща в нас преди да можем да изискаме, което и да е заветно обещание. Каква е тази „предварителна работа“, от която зависят всички? Еремия ни казва: „... и ще вложи в сърцата им страх от Мен, за да не отстъпят от Мен.“ (Еремия 32:40). Предварителното дело на Бог в завета е да сложи страх в сърцата ни.

Еремия говори за провизиите в Божия Нов Завет, а не в Стария. И Бог тук ни казва как ще бъде извършено първото дело от завета: „Ще вложи в сърцата им страха от Мен.“ Той ни обяснява, че не можем сами да си изработим свят страх. Не можем да го придобием като хората полагат ръце върху нас или като манипулираме плътта. Единственият начин, по който може да се извърши това свято дело в нас е, ако го направи Божия Дух.

Бог ни казва всъщност: „Ще извърша чудесни неща в теб. Ще изпратя собствения Си Дух при теб, който ще живее у теб и ще ти даде ново сърце. Той ще ти даде сили да умъртвиш всички дела на плътта. Той ще те води в абсолютна свобода от силата на греха. Накрая, той ще те накара да желаеш и да вършиш добрата Ми воля.

Но има една работа, която Духа Ми трябва да извърши в теб преди всички останали. Той ще вложи в теб свят страх относно греха. След това ти няма да се отделиш от заповедите Ми. Ако нямаш Моя страх в себе си, грехът ти винаги ще те отклонява от Мен.“

Много е просто – Святия Дух променя начина, по който разглеждаме греха си. Той знае, че докато продължаваме да приемаме лековата похотта си, никога няма да бъдем свободни. Така че Той ни показва колко много го наскърбява греха и как предизвиква Божия гняв. Как прави това Святия Дух? Той използва осъдителното слово на Бог – пронизващите стрели на святата истина.

Ако ти е писнало от греха ти и жадуваш да ходиш праведно, значи си готов: Бог ще изстреля „евангелски стрели“ на осъждане в сърцето ти. Тези стрели ще намерят всяка скрита сфера в живота ти, ще изобличат всяка похот. И когато веднъж ударят в целта, ти ще почувстваш пламъците на истината им да горят дълбоко в съвестта ти.

Много християни, които се водят от плътта, се опитват да се отърсят от вината, която предизвикват осъдителните стрели на Бог. Те непрестанно цитират стиха: „И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус.“ (Римляни 8:1). Но те избягват да последната част от този стих: „... които ходят не според плътта, а според Духа“. Ако продължаваш да ходиш в грях, ходиш в плътта и нямаш право на Божието обещание за „никакво осъждане“.

Вината, която чувстваме при осъдението на Святия Дух всъщност е дело на Божията благодат. Това означава да изобличим измамата на греха в нас. Следователно, ние трябва да молим Бог непрестанно да товари съвестта ни с вината, страха и осъдението на греха, докато огромната му греховност не бъде изобличена напълно.

Страхът от Бог включва пълно разбиране за опасността и последствията от греха

Много християни нямат представа за ужасната опасност, в която се намират, когато продължават да грешат. Само огнените стрели на истината от Святия Дух може да събуди душите им за благочестивия страх, от който се нуждаят, за да се отърсят от греха си. Нека споделя с вас някои от огнените стрели на истината, които Господ е използвал, за да пониже душата ми:

1. Бог счита скритата похот и греховете, които вършат християните за по-лоши, по-опасни и по-омразни от най-злите, открити грехове на неспасените.

Повечето вярващи мислят, че скритите им грехове не са сериозни, само защото не го вършат. Но Бог вижда сърцето и греха, който Той вижда в нас далеч надвишава този на злите грешници. Нека обясня.

Опитайте се да се сетите за най-злия акт извършван някога от зла, спасена жена или мъж. Умът ми веднага се насочва към статията в един нийоркски вестник от миналата година. Един мъж се оженил за жена, която винаги искала да има бебе. Той ѝ позволил да забременее веднага и когато жената най-накрая имала бебето, тя прекарала първите няколко седмици с детето. Но изведнъж мъжа взел детето и го убил. Защо? Това било отмъщение. Очевидно той бил ядосан на жената, понеже не отишла на погребението на баща му преди да се оженият. Той си мислел: „Тя не ме утеши, когато се нуждаех от това. Така че ще я накарам да страда.“ Това е едно от най-жестоките, зли, ужасни действия извършвани някога.

Човечеството днес е виждало повече убийства, геноцид и гордост на греха, от което и да е предишно поколение. Въпреки това, ето го Божието виждане върху нещата: нищо не може да се сравни с прилепването към похотта в сърцата ни. Злите ни навици, омразата и любимите ни грехове са по-зли в Неговите очи от всичко, което човечеството е извършвало някога.

Ние виждаме пример за Божия виждане по въпроса в Откровение. Той казва на църквата в Лаодикия: „Зная твоите дела, че не си нито студен, нито горещ.“ (Откровение 3:15). Той казва: „Ти не си това, което твърдиш. Ти си казваш: „Не се нуждаю от нищо.“ Но Аз ти казвам, че ставаш хладък. Всички други те разглеждат като праведен и проспериращ, но Аз виждам сърцето ти и знам, че ревността, която имаше преди за Мен е пресъхнала.“

Притчи ни казва: „От (сърцето) са изворите на живота.“ (Притчи 4:23). Също и: „Каквито са мислите (на човек) в душата му, такъв е и той“ (23:7). Тези стихове са остри стрели от Святия Дух. Те пронизват сърцата ни и ни казват: „Не можеш да се скриеш от Божия поглед. Всичко, което си скрил тайно в душата си ще бъде разкрито. Няма значение дали го вършиш или не. Бог няма да оправдае тайната ти похот.“

2. Колкото повече живееш в грях, в толкова по-голяма опасност да закоравиш сърцето ти си

“Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог. Но се увещавайте един друг всеки ден, докато е още „днес“, за да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха.” (Евреи 3:12-13)

Вероятно някога си треперил, когато си слушал Божието Слово. Разтапял си се когато си чул огнена проповед, за която си знаел, че е предназначена за теб. Имал си ухо, за да чуеш гласа на Духа. Но от известно време флиртуваш с любимия си грях, играеш си с него, подмяташ го в ума си. И сега, понеже греха те е измамил, ти можеш да си седиш спокоен при всяка проповед, без значение колко помазана е тя.

Ако имаше свят страх, той бързо би ти показал, че сърцето ти бавно се закоравява. Би разбрал, че като продължаваш да се предаваш на греха всеки ден, ти се приближаваш до момента, в който ще заглушиш съвестта си. Но вместо това ден след ден греха ти става все по-малко очевиден за теб. Скоро ще ослепееш напълно и ще имаш фалшив мир. И накрая ще се разлее извън границите, които си му постановил и ще се превърне във всевъзможни зли дела.

Лично съм виждал ужаса на един Божии човек, който позволи на сърцето си да се закорави. Той беше мой приятел служител, който пастируваше огромна църква. Бог благослови този човек мощно, помаза проповедите му с огъня на Святия Дух и силата Му. Но служителят имаше тайна сексуална похот. С времето започна да се предава на нея и в крайна сметка беше хванат в акта на прелюбодейството.

Бог беше милостив към моя приятел. Благочестиви старейшини и църковни лидери дисциплинираха пастира и в след време той беше възстановен в служение. Когато в сърцето му се надигнаше похот, Святия Дух беше верен да се разправи с нея. Но този човек никога не прие греха си сериозно. Той никога не преклони ухо, за да чуе гласа на Духа.

Бях там вечерта, в която той беше изобличен отново. Пет жени излязоха напред и казаха, че имат връзка с него. Някои дори казаха, че са имали сексуална връзка с него само няколко минути преди да се изправи да проповядва на амвона.

Един мой приятел по-късно попита този пастир: „Как можа съвестта ти да ти позволи да направиш това? Как можа да имаш афера с жена, а след това да имаш претенции да проповядваш от святото Божие Слово?“ Пастирът отговори през смях: „Трябва да си добър актьор.“

Това е закоравено сърце. Нищо не можеше да докосне този човек. Той беше толкова закоравен, че можеше да прелюбодейства, да отвори Библията си и да проповядва Евангелието без никаква вина.

3. Ако продължаваш да живееш в грях ще усетиш Божия бич

Псалмистът пише следното за едно от основните заветни Божии обещания: „Ако синовете му оставят закона Ми и не ходят в правилата Ми, ако нарушат наредбите Ми и не пазят заповедите Ми, тогава ще накажа с тояга престъпленията им и с бич — беззаконията им, но няма да отнема от него милостта Си и няма да се отрека от верността Си. Няма да оскверня завета Си и няма да променя това, което е излязло от устните Ми.“ (Псалм 89:30-34)

Ние се радваме, докато четем чудесното слово на Новия Завет. Бог обещава никога да не премахне добрината Си от нас, без значение колко ниско сме паднали. Но много вярващи пропускат с лекота тежките предупреждения на този стих: ако изоставим Божия закон и откажем да спазваме заповедите Му, той ще посети престъпленията ни с Божия Си бич.

Просто няма никакъв начин да смекчим това слово. Бог ясно ни казва: „Ако продължаваш да грешиш, Аз ще се разправам с това жестоко. Ще ти простя. Но ще отмъстя на греха ти. И ти ще почувстваш ударите Ми върху гърба си.“

Библията ни казва, че когото Бог обича, него наказва. Ние виждаме тази истина живо илюстрирана в живота на Давид. Помислете за това как Бог се разправи с този човек – верен слуга, който се радваше на Божието благоволение. В един момент от живота си Давид съгреши ужасно като се оправда и скри греха си в продължение на месеци. Накрая Бог каза: „Достатъчно“ и изпрати пророк, който да изобличи греха му. Натан използва аналогия, за да не позволи на Давид да се оправдае, като най-накрая царя си призна: „Съгреших, виновен съм.“

Но просто да си признаеш греха не е достатъчно. Бог не само изобличи Давид, Той също го и наказа с Божествения си бич. Разбира се, ние знаем, че Господ винаги използва бича Си с любов. Но живота на Давид ясно ни показва, че да усетиш Божия бич не е лека работа. Раните, които той причинява са болезнени и тежки. И често бича пада не само върху нас, но и близките ни и върху онези, които са около нас.

Помислете за директните резултати от греха на Давид за онези около него: извънбрачното бебе, което той имаше от Вирсавее умря. Хиляди израелски войници бяха убити в битка. Той докара скандал в страната си, като превърна Израел в посмешище в очите на враговете им. И ако това беше малко, Давид преживя безкрайна лична болка поради греха си: той изгуби трона на Израел от разбунтувалия му се син Авесалом. Беше преследван от армията на Авесалом като диво животно. Трябваше да бяга в пустинята от сина, който обичаше толкова много. И плака неконтролируемо, когато Авесалом беше убит.

Давид знаеше, че всичко това можеше да се избегне. Всяко болезнено събитие му напомняше за последствията от неговия грях. Той изрази безкрайната си болка в Псалмите, пишейки, че душата му преживяваше непрестанна мъка, че беше унил и объркан, че леглото му беше напоено със сълзи. Той викаше в агонията си: „Господи, защо си ме изоставил?“ Плака от страх: „Святи Душе, не се отдалечавай от мен.“

Божият бич на осъждението докара Давид до ръба на лудостта. И както ще видите сега, той го доведе до ръба на смъртта.

4. Ако продължаваш да живееш в грях ще преживееш непрестанна липса на мир и сила.

Давид писа: „Поради беззаконието ми отпадна силата ми и костите ми чезнат.“ (Псалм 31:10). Като дупка в резервоара на колата, грехът ти скоро ще пресуши всичките ти ресурси. Мирът ти, радостта ти и силата ти буквално ще изтекат, докато не си отидат изцяло.

Давид изповяда: „Няма мир в костите ми поради моя грях.“ (38:3). Той казваше: „Цялата ми сила си отиде поради греха ми. Тялото ми отслабна поради това, което направих. Беззаконието ми просто няма да ме остави на мира.“

Давид чувстваше пронизващите Божии стрели. Той написа: „Защото стрелите Ти се забиха в мен и ръката Ти тежи върху мен.“ (38:2). Но този възлюбен слуга биваше обучаван на страха от Бог. И част от болезненото му обучение беше това, че изгуби Божия мир. Сега той викаше: „Той отслаби силата ми“ (102:23).

Познавам християни, които водят напълно объркан живот, понеже продължават да се предават на греха. Тези празни души винаги са унили, слаби, винаги в битки, но никога не стигат никъде. Познавам и служители, които не могат да си намерят място поради греха си. Те са непрестанно заети, работят, никога не влизат в Господната почивка.

Няма значение кой си – ако имаш таен грях, ти ще преживееш постоянно безпокойство в живота си, в дома си, в семейството си, в работата си. Всичко, до което се докоснеш, ще се развали. Ще бъдеш все по-неспокоен, объркан, блъскан от непрестанни притеснения и стракове. А силата и мира ти ще пресъхнат.

5. Ако продължаваш да живееш в грях, ще станеш безполезен в Божието царство.

Виждал съм хора, мощно използвани от Духа, които по-късно бяха отстранени от Бог. Господ просто им каза: „Съжалявам, синко. Обичам те и милостта Ми ще се излива от теб. Но не мога да те използвам.“

За мен това е едно от най-страшните неща, които можем да си представим. Въпреки това то се случи на цар Саул. Библията ни казва, че „И Самуил каза на Саул: Извършил си безумие. Не си спазил заповедта на ГОСПОДА, своя Бог, която Той ти заповяда. Защото сега ГОСПОД щеше да утвърди царството ти над Израил до века. Но сега царството ти няма да се утвърди.“ (1 Царе 13:13-14)

Какви ужасни думи. Бог каза на царя: „Саул, можеше да имаш постоянно благословието Ми в живота си. Бях на път да установя царството ти в Израел завинаги. Имах страхотни планове за теб, планове да те използвам мощно. Но ти не се справи с греха си. Вместо това ти се огорчи още повече и сърцето ти още повече се закорави. Така че вече няма да те използвам.“ Божият Дух незабавно напусна царя и в този момент Саул вече не можеше да бъде използван от царството. От този момент нататък всичко, което извърши Саул беше в плътта.

През последните няколко години сме виждали Божия Дух да събаря жестоко служенията на плътски пастири, евангелизатори и телевизионни проповедници. Бог премахна благословието Си от тях за една нощ и накара делото им да увехне пред очите на света. А в този момент Бог е на път да каже на други в църквата, че те вече няма да бъдат използвани в царството Му. Мисля си за професорите в християнските колежи, които се забавляват с това да ограбват студентите от вярата им. Духовете на тези учители за увехнали, кухи са, празни и безплодни. Единствената им цел вече е да избегнат ада.

До там се стига, когато продължаваш да живееш в грях: ставаш абсолютно ялов и безплоден, вече не можеш да бъдеш използван за Божието царство.

За нас има добри новини

Бог разправя ли се с греха ти в този момент? Изстрелял ли е стрелите на осъждението в сърцето ти, като те кара да изпитваш вина поради греха ти? Не се страхувай – това е дар от Бог. Той посажда Божествената Си сила в теб, учи те: „Само чрез святия Ми страх ще се отдалечиш от греха.“

След като веднъж си убеден в огромната греховност на греха ти, ще бъдеш готов за конфронтацията от Святия Дух. Деяния ни казва: „И така, по цяла Юдея, Галилея и Самария църквите имаха мир и се изграждаха, и като ходеха в страх от Господа и в утехата на Светия Дух, се умножаваха.“ (Деяния 9:31). Докато християните от 1-ви век ходеха в страха от Бог, те получиха утехата на Святия Дух.

Та, какво точно означава да ходиш в страх от Господ? Това означава да си напомняш за предупрежденията Му. Означава и да позволиш на Святия Дух да стовари осъждение в сърцето ти, да открие греховете ти и да ги изгони далеч от теб. Като направи така, Той полага основите на това да изпълни всички Божии обещания от Завета Му към теб.

Тогава, след като страха от Бог те притежава напълно, ти ще се ужасяваш от опасността и последиците от греха. И всеки ден ще ходиш в свят страх. Накрая ще видиш, че през цялото време Бог е бил милостив и е работил в теб, правел е онова, което е обещал – освобождавал те е от властта и робството на греха.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2000 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Shall We Continue in Sin?](#) / [Да продължаваме ли да живеем в грях?](#)